

תת"ע 4882/03/20 - סלאיימה חאלד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4882-03-20 מדינת ישראל נ' חאלד
תיק חיצוני: 10251641329

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	סלאיימה חאלד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש בתאריך 29.6.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 10251641329 המייחס לו עבירה של הסעת נוסעים בשכר בניגוד לתקנה 84א לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 12.2.2020.

בשל הודעת מנהל בתי המשפט בעניין סוגי העניינים שידונו בתקופת מצב החירום, נדחה הדיון בעניינו של המבקש פעמיים ונקבע לתאריך 29.6.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 4 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 5,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה למועד הנדחה וכי לא חתם על אישור מסירה. לטענתו, הוא הגיע לדיון הראשון שנקבע לתאריך 16.3.2020, אולם בשל מצב החירום נמסר לו כי בית המשפט סגור וכי יודיע לו על מועד דיון חדש. לטענתו נודע לו אודות פסק הדין באמצעות בדיקה אותה ערך עורך דינו. המבקש הוסיף כי סיכויי הגנתו גבוהים מאוד.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי העבירה נשוא כתב האישום בוצעה בתאריך 12.2.2020 כאשר במועד זה קיבל המבקש לידי את הדו"ח וזמן לדיון שנקבע לתאריך 16.3.2020. בשל הסגר שהוטל בעקבות מגפת הקורונה זומן המבקש מחדש על-ידי בית המשפט לתאריך 29.6.2020 כאשר דבר הדואר הונח בתיבת הדואר של המבקש.

דיון והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

שליחת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא ידע על מועד הדיון הנדחה שנקבע לתאריך 29.6.2020.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן: "**תקנות סדר הדין הפלילי**"):

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל** מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל** מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכח כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום כדין, חזקה שההזמנה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובת, "ת"ד 76413, ירושלים מיקוד 97400".

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018).

יודגש כי המבקש לא טען כי הכתובת המצוינת באישור המסירה אינה כתובתו.

משכך אני קובעת כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש וכי עומדת למשיבה חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי.

יודגש כי המבקש לא טען שכתובתו שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין.

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (1771/19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019, רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, 25.3.2018).

בנוסף, לא פירט המבקש בבקשתו את באילו אמצעים נקט בעצמו או באמצעות בא כוחו על מנת לברר מועד הדין החדש. בירור זה נעשה בשיהוי של למעלה מ-5 חודשים ממועד פסק הדין שניתן בהיעדרו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

המבקש טען כי סיכויי הגנתו גבוהים.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר

הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעזר אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, נוכח חומרת העבירה ועברו התעבורתי של המבקש וחרף בקשת המשיבה להשית על המבקש פסילה של שנה, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים קנס בסך 10,000 ₪, הושתו על המבקש פסילה של 4 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 5,000 ₪. בנסיבות אלה אני סבורה כי המדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

נוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' כסלו תשפ"א, 22 נובמבר 2020, בהעדר
הצדדים.